



KAS LIKO NEPASAKYTA ŠIMTADIENIO ŠVENTĖJE

Mieli abiturientai, gerbiami kolegų mokytojai, mūsų abiturientų mamos ir tėčiai, tradicinė abiturientų brandos šventė Šimtadienis yra bene svarbiausias ir laukiamas viso mokyklinio gyvenimo akordas. Tada abiturientai atskleidžia visą savo buvimo mokykloje esmę. Kiek įspūdingų švenčių jau buvo. Tikriausiai nepameluosiu, bet tada Mes, Jūs patys ir Jūsų tėčiai ir mamos pamato, kad Jūs jau suaugote... Tai buvo, kol pandemija nesukaustė viso viešojo gyvenimo. Bejėgiai prieš ją... Ir suprantamas buvo Jūsų noras Šimtadienio šventę buvo padaryti gyvai. Ypač, kai Jūsų laida pasižymi tokiais kūrybiniais gebėjimais. Septintoji abiturientų laida neabejotinai apima visus mūsų gimnazijos gyvavimo aštuonerius metus. Jūs buvote pirmieji, kurie pasirinkote penktoje klasėje mokytis mūsų besikuriančioje LSMU mokykloje. Džiaugiuosi, kad Jūs, Jūsų tėčiai ir mamos buvo drąsūs ir nesuabejojo savo pasirinkimu. Savo drąsa įkvėpė mus ir galiu pasakyti, kad be Jūsų čia nebūtų mūsų. Ačiū visiems čia esantiems!

Septintoji laida pradėjo mūsų gimnazijos istoriją. Pirmąją mokymosi sutartį LSMU rektoriaus akademiko R. Žaliūno kabinete pasirašėme su Olivija, kuri sėkmingiausiai išlaikė stojamąjį testą į penktą klasę. Kartu su Jumis pradėjome pirmuosius „Iššūkių metus“, pra-



LSMU gimnazijos Direktoriaus Arūno Bučnio dovana abiturientams kartu su muzikos mokytoja Giedre Druskiene per Paskutinio skambučio šventę atlikta daina.

ėjome visus kelius nuo vidurinės mokyklos iki gimnazijos, tapome frankofoniška mokykla ir įsijungėme į „LabelFrancEducation“ tinklą, sukūrėme ir puoselėjome įvairias tradicijas nuo prancūziško teatro trupės iki suorganizuoto tarptautinio mokinių frankofoniškų teatrų festivalio „Festival des Festivals“, penktoje klasėje laimėjome Kauno miesto mero krepšinio turnyrą, o po to tapome Lietuvos mokinių sporto žaidynių čempionais, tautinių šokių kolektyvas ir choristai džiugino mus Dainų šventėje, daugelyje gimnazijos renginių mes žavėjomės įvairiausia Jūsų talentais, o gimnazijos Mokinių taryba su Martynu, Aurimu, Patricija, Vincentu, Justu priešakyje buvo mūsų įvairių idėjų generatorė. Jūsų mokslo ambicijos vainikuo-

tos puikiais pasiekimais: miesto ir respublikos olimpiadoje gimnaziją reprezentavo Balys Remigijus, Martynas, Jokūbas. Ievai nebuvo lygių respublikinėje muzikos olimpiadoje ir labai gaila, kad dėl pandemijos ji neturėjo galimybės nugalėti tarptautinėje olimpiadoje. Lina ambicingai siekė tikslo ir ne tik išlaikė tarptautinį prancūzų kalbos egzaminą C1 lygiu, bet kartu su estais ir latviais laimėjo tarptautinį Baltijos jūros šalių prancūzų kalbos konkursą. Simai respublikiniame lietuvių kalbos konkurse nebuvo lygių poezijos sekcijoje (tikimės, jos eiles dar paskaityti), o Augustė užėmė antrąją vietą kalbos sekcijoje. Visus metus puikiais mokslo rezultatais mus džiugino Elžbieta, Giedrė... Jūs daugiausiai šalyje apgynėte brandos darbų – net



Abiturientus nuotoliniu būdu pasveikino LSMU rektorius prof. Rimantas Benetis.

dešimt. Liepa tapo viena ryškiausių debatininkų šalyje ir atstovavo Lietuvai pasauliniame debatų čempionate. Dar ilgai šiandieniniai gimnazistai atsimins gimnazijos TV veidą Vilių. Bet kitaip būti ir negalėjo. Su Viliumi, Olivija, Faustina, Gryte, Balia Remigijumi prasidėjo šlovinga mūsų prancūziško teatro istorija, nuvedusi mūsų jaunuosius aktorius į įvairius tarptautinius festivalius užsienyje. Šioje laidoje be galo daug mokinių, kurių muzikiniai gebėjimai pelnė mums šlovę respublikiniuose konkursuose: Elzė, Gintarė, Ieva, Urtė, Kotryna, Martyna, Aina, Gustė... Kiek daug puikių akimirų įvairiuose gimnazijos renginiuose ir konkursuose mums padovanojo bene ryškiausias mūsų solistas Kristupas.

► 2 p.



Pirmi ir nepakartojami – taip apie šią abiturientų laidą galvoja direktoriaus pavaduotoja ugdymui Jolita Jukštaitė.



Neformaliojo švietimo skyriaus vedėja mano, kad šios laidos abiturientai tiesiog išskirtiniai.

SVARBIAUSIA, VERTINKITE LAIKĄ

Mielieji, šiandien, stovėdama prieš Jus prisimenu jausmą – lygiai prieš ketverius metus, kai Rugsėjo 1-ąją, po šventės šurmulio susirinkome Iškilmų salėje – pirmo susitikimo jaudulys, smalsumas ir nerimas – kokie gi jūs? Taip pat pamenu tuomet Jums duotą pažadą – jog Jūs man kaip švarus, naujas baltas lapas, kuriame savo istoriją su manimi rašysite patys – nebus praeities šešėlių ir įsitikinimų, galite būti tokie, kokiais norite, galite būti savimi... Šiandien paskutinio susitikimo jaudulys, smalsumas ir nerimas – tik dabar jau aš žinau, kokie Jūs – nuoširdūs, jautrūs, kūrybingi, stebinantys ir stiprūs, nutrūktgalviai ir atsakingi, motyvuoti ir atkaklūs, o svarbiausia, savi man tapote. Turėjome nuostabių 4 metus – augome kartu – ir aš, ir Jūs. Buvo visko – ir gero, ir sunkaus, tačiau prisiminimuose lieka tik gražiausia – mūsų pokalbiai palėpėje, arbata ir kibirais geriama kava, tradicinės išvykos baidarėmis ir, žinoma, „masiniai apsikabinimai“, kuriuos visada norėjusi jamžinti iš viršaus. Liko akių žvilgsniai, atodūsiai, šypsenos ir garsus juokas, kartais ašaros ir piktnus, bendrystės jausmas pasiruo-



šus pasirodymams ar organizuojant šventes. Palydėdama šiandien Jus į ateitį, dėkoju už savo patirtį su Jumis, už augimą kartu ir linkiu būti savimi, linkiu kasdien būti geriausia savo versija, linkiu rinkti prisiminimus, kurie įkvėptų ir palaikytų Jus kelyje, o tai, kas bus sunku, įveikti ir keliauti pirmyn. Svarbiausia, vertin-

kit laiką, kurį turite, žmones, kuriuos sutiksite, ir prisiminimus bei patirtis, kurias įgausite – kelio pabaigoje visi mes sukaupiam bendrą turta – prisiminimus, linkiu, kad Jūsų bagažas būtų kuo šviesesnis ir pilnesnis. O dabar pirmyn – kirkite istorijas ir būkite jomis!

Kuratorė Eglė Milčė

MŪSŲ MINTYS

Sunku žodžiais išsakyti, kiek daug brangių akimirų ir prisiminimų išsinešiu su savimi baigdamą šią mokyklą. Be galo keista suvokti, kad reikia užversti tokį ilgą gyvenimo puslapį ir pradėti naują. Kiekvienas patirtas iššūkis, kiekvienas nusivylimas ar pasiekimas padėjo tapti žmogumi, kuriuo esu šiandieną. Jaučiu didelį dėkingumą kuratorei ir mokytojams bei kitiems gimnazijos bendruomenės nariams, kurie vienaip ar kitaip buvo, išklause, patarė ir palaikė visos šios mokyklinės kelionės metu beišskant savęs ir savo vietos po saule. Nelengva suprasti, kad paskutinį kartą sėdi mokyklos suole, klausai paskutinės pamokos ar rašai paskutinį atsiskaitymą. Gal ne viskas pavyko idealiai, gal ne visi pažymiai džiugino mokytojus ar tėvus, gal ir padaryta neapgalvotų sprendimų, tačiau visa tai padarė šią kelionę tik įdomesnę ir spalvingesnę. Iš visos širdies tariau ačiū šiai mokyklai ir visiems, kurie buvo ir yra šalia!

Augustė Makštelytė



RUGSĖJIS TADA RAŠĖ 2013-UOSIUS

Kai pirmą kartą susitikome, rugsėjis tada rašė 2013-uosius. Atrodo, tai buvo taip neseniai... Bet... Kad ir kaip banaliai ir nuobodžiai nuskambėtų, laikas tikrai per greitai lekia. Su Jumis, Mielieji, patyriau labai daug gražių akimirkų, kurios dar ilgai ilgai, tikiuosi, liks ne tik mano, bet ir Jūsų širdyse... Šis pavasaris rašo 2021-uosius. Tai paskutiniai metai LSMU gimnazijoje. Liūdna..., bet prasidės kitas Jūsų gyvenimo etapas. Linkiu, kad visos svajonės išsipildytų... Tik atminkite, kad gimnazijos durys visada atviros, o ypač 307 kabineto. Iki pasimatymo.

Mylimiausias auklėtojas
Paulius Kavaliauskas



Pažadėjote tada užaugti ažuolais – šaknimis į Tėvynę, šakomis į Lietuvą.



Paulius Kavaliauskas.

KAS LIKO NEPASAKYTA ŠIMTADIENIO ŠVENTĖJE

◀ 1 p.
Jo pagrindiniai soliniai vaidmenys kalėdiniuose labdaros koncertuose, pradedant Pinčiuku ir baigiant Bre-menu, įsiminė visiems ir ilgam. Tautinių šokių tradicijas sėkmingai tęsė Jūsų laidos šokėjai: abu Martynai, Patrikas, Vincentas, Aurimas, Justas, Ieva, Urtė, Martyna, Marija. Gimnazijos organizuojami roko konkursai būtų tikrai netekę savo spalvų be Indrės, Levos, o būgnai praradę savo jėgą be Tito, kuris ne tik puikiai muzikavo, bet ir įgarsino daugelį gimnazijos renginių. Lietuvos mokinių žaidynių vaikų krepšinio pirmoji vieta buvo iškovota komandos kapitono Roko, didžiausio mūsų bokšto Olego (visai nesvarbu, kad šiuos metus jis praleido Amerikoje, kad greičiau atvertų duris į NBA), o prie kalnų slidinėjimo gimnazijos pergalių prisidėjo Liepa. Paulius beveik kasdien irklais skrodė Lampėdžio vandenį. Jūsų bendraklasė Rasa jau kelerius metus atidavė turiningajai, o ne formaliai savanorystei Greitosios pagalbos stotyje. IT pasaulis yra paviliojęs Martyną, Dovydą, istorija yra įtraukusi Jorį. Gimnazija netenka puikių pagalbininkų - Ignas ir Matas buvo tie, kurie niekada neatsisakė mūsų ūkio daliai padėti, kai reikėjo nešti suolus, spinteles, perkraustyti kabinetus. Tikrais vyrais jie užauginti. Nuoširdžiai ačiū Jums, vaikinai, tariame visų mūsų vardu. O merginoms sakome – tvirta atrama jie bus šeimoje, kaip ir Kotryna Beatričė bus gera šeiminkė – niekada neužmiršiu, kai Amerikoje ji pasisiūlė iškepti man blynų. Ir dabar puikų skonį jaučiu. Ir ryškių spalvų bei savito stiliaus čia buvo daug – Grėtė su subtiliu skoniu pajautimu, Rūta, Viltė, Adomas – nieko nepadarysi – meniškos sielos žmonės. Daugelis iš mūsų pastebėjo, kad Jūs esate be galo atsakingi žmonės. Įtampa, kuri sklendo tarp Jūsų, parodo brandą ir atsakomybės jausmą ne tik už save, bet ir už mus visus čia esančius ir gero linkinčius. Žinome, kad nenorite nuvilti mūsų visų,

žinome, kad mūsų gimnaziją vertinate ir norite ją idealiai reprezentuoti. Mūsų abiturientų laidos valstybinių egzaminų pasiekimų kartelę labai aukštai iškėlė. Tačiau juk to mes visi ir siekiame – būti geriausi. Bet šiandien aš Jums sakau – mes visi būsim tikrai laimingi, jei tokie būsite Jūs – jaunatviški, nenusivylę gyvenimu, tikintys meile ir mylintys, nesuklupę po pirmos nesėkmės. Gyvenimas tikrai nesibaigia su nepasisekusių egzaminu, neišsipildžiusia svajone, sudužusia pirmąja meile. Ir kelią gyvenimo pasirinkite tokį, kokį Jūs patys matote, gal ne visada sutampanti su Jūsų mylinčių lūkesčiais. Žiūrėkite į ateitį su viltimi, siekite tikslo ir džiaukitės fundamentaliomis vertybėmis: sveikata, šeima, meile. Ne kartą Jums sakiau – sveikai pavydim mes Jums jaunystės. Visada džiaugsimės Jūsų pasiekimais, tikrai pasitikime Jumis ir prisiminsime Jūsų vardus, jamžintus gimnazijos istorijoje ir erdvėse.

Dėkingas septintosios abiturientų laidos mamoms ir tėčiams. Džiaugiamės, kad patikėjote ne tik idėją, bet ir mumis, sutikote leisti savo vaikus į mokyklą, kuri buvo tik viename kabinete su trimis darbuotojais. Tikimės ir viliamės, kad Jūsų lūkesčiai pasiteisins, galite didžiulius savo drašius, ambicingais, iššūkių nebijančiais ir jau užaugusiais vaikais. Ačiū mieliems kolegoms mokytojams. Džiaugiuosi tais, kurie nuo pat pirmųjų gimnazijos įkūrimo dienų išliko stiprūs savo dvasia ir ištikimi savo pašaukimui. Vertinu vėliau atėjusius kolegas, kurie nebijojo palikti komforto zonos ir prisijungti prie mūsų kuriančios jėgos. Užauginame pirmą abiturientų laidą nuo penktos iki baigiamosios klasės. Už daugelio jų pasiekimų esate Jūs. Žinau ir tai, kad mokiniai tai įvertins. Galime drąsiai pasakyti – mūsų bendromis jėgomis graži jaunoji Lietuvos karta užaugo.

Mieli abiturientai ir kuratorė Egle, sveikinu sulaukus...Paskutinio skambučio!



Martynas Zaveckas: „Ši dvyliktų laida mano pirmi ir paskutiniai auklėtiniai“.

TAI BUVO GERIAUSIAS MŪSŲ LAIKAS



Klasikai sako, kad visos sėkmės istorijos vienodos. Nesutinku. Gal jos ir panašios tuo, jog pabaigoje akys ašaroja iš laimės, bet kelias kiekvienam savas. Čia kaip su pyragais – imkime tuos pačius dubenis, suverskime tuos pačius ingredientus, minkykime, maišykime, kepime, laukime, ragaukime... kaskart kitas poskonis. Kartą radus tai, kas gomuriui tobula, kitą kartą gali tos sėkmės tik tikėtis, bet ji įnoringa, nebūtinai užsuks. Visa ši aštuonerių metų kelionė panaši į geriausio recepto paiešką. Kiekvienas šitoje virtuvėje turėjo savo zoną, kurioje viskas buvo leistina. Rimti mokslai netapo kliūtimi rasti laiko teatrui. Ir ne šiaip teatrui. Prancūziškam.

Faustina, Grytė, Lina, Olivija, Vilius, Balys, Aurimas, Martynas ir, žinoma, Rokas. Jie neprisivilo. Kartelės nenuleido ir drąsos nestokojo. Jie darė, nežinodami, kad geba, bet tikėdami, kad kažkas iš tų šeštadienio rytų gims. Tikėjo ir Rokas. Būtent jis atrakino VDU teatro duris ir įleido mūsų nekalta pretenziją apsižvalgyti. O ši apsižvalgysiu liko. Įsikūrė ilgam, nes trapios širdys pajuto pilnatvę, saldų nepaaiškinamą virpėjimą, norą išreikti ar kuždesiais išgudoti savo vidų, paleisti, išsivalyti, išsikuopti, laikytis už rankų ir daugiau niekada nebepaleisti. Kiekvieną šeštadienį išvynioti įkvėpimą kaip gardžiausią skanėstą ir

lėtai mėgautis, pamiršus laiką. Kai žiūriu atgal, laikas kartu su trupe regisi kaip spalvotas sapnas be žodžių, gražus iki šiurpulių. Ašarojome laimingi ne tik VDU teatro scenoje. Pradžią pradžia buvo Alytus, po kurio nusprendėme, kad galime padaryti geriau ir perėmėme prancūziškojo teatro festivalių organizavimą į LSMUG rankas (koks įžulumas), vėliau buvo Prancūzijos, Italijos, Kanados, Rusijos scenos. Ir daugybė planų, kuriuos sustabdė pasaulinė pandemija. Tai buvo geriausias mūsų laikas. Nuoširdžiai jo ilgėsimės. Pabandykite padaryti dar geriau. Minkykite, maišykite, ragaukite...

Tarptautinių ryšių koordinatore
Ingrida Krasauskienė

Į LSMU gimnaziją atėjau skatinamas būti dar geresnis ir protingesnis nei buvau iki tol ir tikriausiai toks buvau ne vienas, nes čia pasijutau standartiniu mokiniu tarp visų kitų kruopštuolių ir darbštuolių. Laikui bėgant, mes, mokiniai, supratome, kad mokomės ne dėl rezultatų, o dėl savo ateities tikslų. Dėl šio nušvitimo pirmiausiai jaučiuosi dėkingas šiuolaikiškiems ir su aistra į savo dėtoms dalykus žvelgiantiems mūsų mokytojams, tiek visą laiką išdirbusiems LSMU gimnazijoje, tiek iš jos išėjusiems. Dabar, aštuonerius metus stebėjęs vaikų vartimą suaugusiais šioje mokykloje, aš jaučiuosi ramus. Ramus, nes Lietuvoje vis dėlto yra ugdomi ryžtingi, savo tikslais tikintys bei bendruomeniškai būsimieji šviesuoliai. Jaučiuosi dėkingas LSMU gimnazijai ne tik už gautas žinias, bet ir už sustiprintą viltį visos Lietuvos ateitimui.

Joris Budėnas



LSMU
gimnazija

REDAKCIJA:

Lietuvos sveikatos mokslų universiteto
gimnazija
Seredžiaus g. 4, LT-47182 Kaunas
Tel.: 8 37 363156, 8 645 11785.
El. p.: rastine@lsmumokykla.lt

Vilma KATKAUSKIENĖ, redaktorė
Jolita GRABLIAUSKAITĖ, fotografė
Eglė BUDRYTĖ, korespondentė
Aida JAKIMAVIČIENĖ, redaktorė
Nijolė DRAGŪNIENĖ, korektorė
Jelena BABACHINA, maketuotoja

SVEIKINA ABITURIENTŲ TĖVAI

SVARBU, KAS MOKYS MŪSŲ VAIKUS

Pavasaris prieš 8-nerius metus.

Tuometinis LSMU rektorius, Liepos klasės draugo tėtis, mokyklos – darželio „Rūtėlė“ ketvirtokėlių tėveliams pristato naujai kuriamą LSMU gimnaziją, įsikursiančią Viliampolėje.

Įsiminė rektoriaus žodžiai:

– Nesvarbu, kaip šiandien atrodo mokyklos sienos, vaikai jas vis tiek „nutapnos“, svarbu, kas mokys mūsų vaikus.

Šie rektoriaus žodžiai nuskambėjo netradiciškai ir įstrigo galvoje. Nors jau bandėme prieš tai domėtis kitomis potencialiomis mokyklomis, bet jose požiūris į vaiką buvo daugiau formalus... Pagalvojau, jeigu vieno iš stipriausių Lietuvos universiteto rektorių ėmėsi šio darbo, – blogai nebus. Sveikinome Liepą įstojus į LSMU gimnaziją ir penktoje klasėje prisėmus TIEK atsakomybės ir naujų iššūkių. Gimnazija ir tu, Liepa, mums padovanojai net aštuonias Rugsėjo pirmąsias mokykloje kartu. Buvo ir gražių, ir skaudesnių momentų, bet nė karto nesame suabejoję pasirinkimu, gimnazijos bendruomene ir mokytojais, kurie išliks atmintyje jauni ir kūrybingi. Buvo begalė atsimimų, degančių akių, naujų žinių, mokymosi malonumo ir didžiausios LAISVĖS širdyje.

Taip ir liks atmintyje sodraus balso gimnazijos direktorius, kuris gimnazijai vadovauja ne kabinete, o sutikdamas mokinius ir tėvus prie gimnazijos durų klausdamas, kaip sekasi, paguosdamas, kai sunku, besidžiaugiantis pasiekimais.... direktorius,

kuriam nesunku išeiti ir pareguliuoti transporto eismą prie mokyklos.

Bus neįmanoma užmiršti nuostabiojo Mokytojo Pauliaus, kuris drauge su Liepa ėjo kartu nuo pat 5 klasės. Manau, net ir po daugelio metų ji vadinsime Liepos gyvenimo Mokytoju iš didžiosios raidės ir pasakosime apie jį kitiems. Dėkojame už atsidavimą, už patarimus, už pagalbos ranką, už viską, ką gali jaunam žmogui duoti geras mokytojas.

Norėčiau paminėti mokytoją Daivą Žemaitienę, juk būtent ji sudomino Liepą istorija.

Ta 2013 m. rugsėjo 1-osios šventė ant tuometinės Veterinarijos akademijos laiptų, atrodo, buvo lyg prieš metus... O kur dar gimnazijos šventės, ypač muzikinis spektaklis „Velnio nuotaka“. Jis man prilygsta geriausių spektaklių kategorijai. Sutapimas ar ne, tačiau LSMU gimnazijos sienos taip pat yra susijusios su mūsų šeima. Nes jos priestatą kadaise statė Liepos didėdukas, tose pačiose klasėse mokėsi ir vidurinę mokyklą baigė Liepos tėtis, o šiandien iš jų į gyvenimą išeina mūsų dukra...

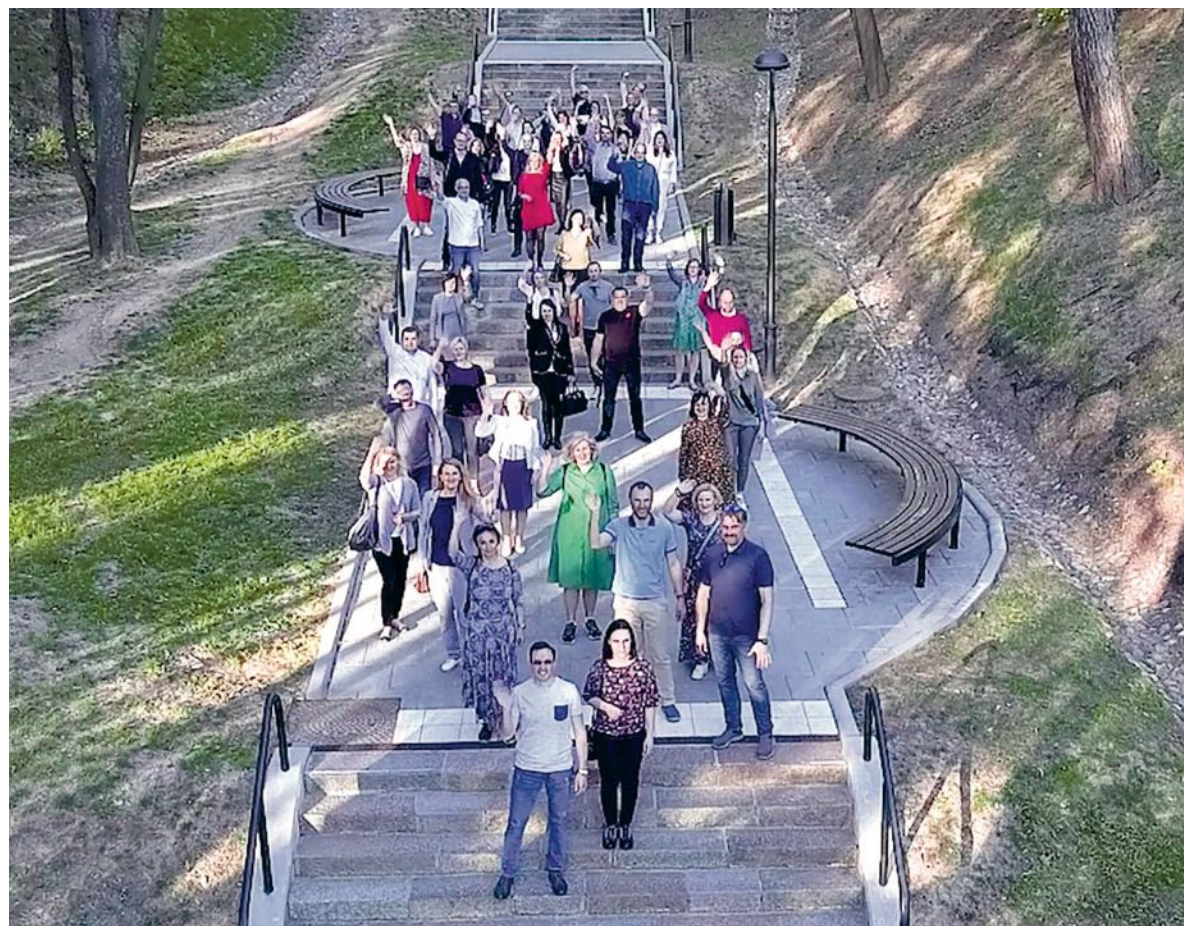
Liepos Kairytės mama

Esame šioje mokykloje nuo jos pirmųjų metų. Pamenu, kai tvarkėme klases ir ruošėmės pirmajam Rugsėjo 1-ajai.

Patikėjome šia Mokykla tada, tikime ją ir šiandien.

Čia vaikai ugdomi visapusiškai.

Mokiniai turi galimybes ne tik siekti aukštų akademinį pasiekimų, bet



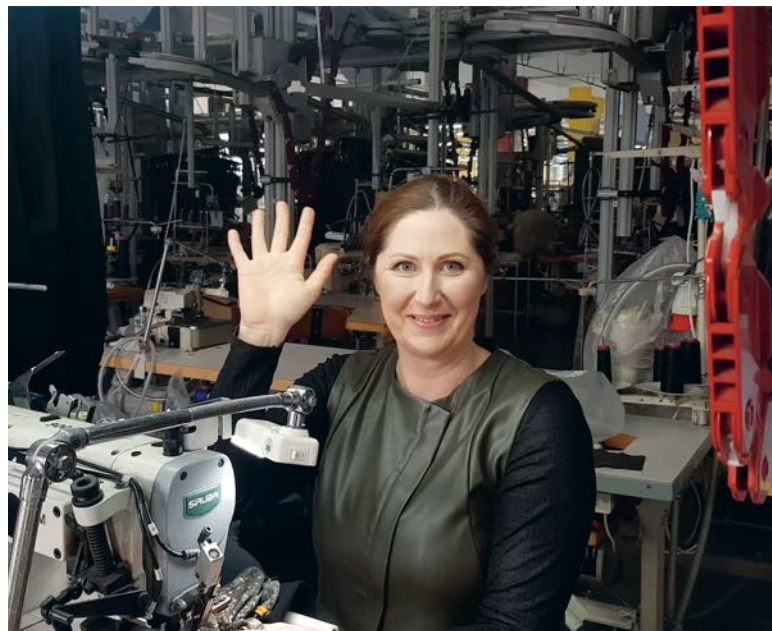
jie nuolatos skatinami tobulėti meno ir sporto srityse.

Visada atmintyje išliks organizuotos Kalėdinės šventės. Mokiniai, ypač Kristupas, ruošdami pasirodymus atsiskleidė dainuodami, vaidindami ar šokdami.

Labai nuoširdžiai dėkojame mokytojams ir kuratoriams, mokyklos administracijai už nuoširdų ir sunkų darbą.

Esame laimingi ugdydami savo abu vaikus LSMU gimnazijoje.

Gintautas ir Daiva Morkūnai



Nors gimnazijoje teko mokytis vos kelis mėnesius, tačiau ir per tokį trumpą laikotarpį spėjau artimiau susipažinti su mokiniais ir mokytojais. Iš pradžių net stebėjausi, kad visa mokyklos bendruomenė taip draugiškai ir šiltai bendrauja. Džiaugiuosi, jog paskutiniuosius mokyklos metus galia praleisti su motyvuojančiais žmonėmis ir toliau siekti užsibrėžtų tikslų.

Greta Žinevičiūtė, IV g. C

Kaip abiturientė iš pirmosios laidos, besimokančios nuo 5 klasės, mačiau mokyklos vystymąsi ir augimą. Gimnazijoje besimokydama jau aštuonerius metus galiu pasakyti, kad ji man padėjo užaugti, aš tarsi subrendau su šia mokykla. O labiausiai norėčiau padėkoti mokytojams, kurie mane mokė, ir kuratorei Eglei Milčei. Jie palaikė mūsų siekius visame kelyje.

Guostė Marija Petniūnaitė, IV g. A

Graži, priimanti ir draugiška bendruomenė, geri ir darbštūs mokytojai – taip apibendrinsčiau LSMU. 7 metai sunkaus darbo ir mokslų ir pagaliau artėjanti finišo tiesioji. Raguosime sunkaus darbo vaisius.

Dovydas Katinas

Nors mokausi gimnazijoje vos kelerius metus, jaučiuosi esanti LSMU gimnazijos bendruomenės dalis. Tikriausiai labiausiai gimnazija mane sužavėjo motyvuojančia aplinka, kurią sukuria mokytojai bei kiti mokiniai.

Deimantė Šerniūtė, IV g. C

Meluočiau, jeigu sakyčiau, kad gerai prisimenu akimirka įžengus į LSMU gimnazijos Rugsėjo pirmosios šventę, tačiau ko tikrai nepamirštu dar dabar, tai savo noro, užsidegimo pradėti naują kelią jau nebe pradinėje mokykloje, o gimnazijoje

je – savo žingsnį link suaugusiųjų gyvenimo. Nepamirštu ir didelio susidomėjimo nematytais veidais, naujais bendraklasiais, kai mintyse apmąstai, įvertini pirmąjį įspūdį pamačius savo naujuosius draugus. Tačiau, kad ir kokie buvo tie pirmieji įspūdžiai sutikus naujus gimnazijos žmones, galiu teigti, kad nė karto nebuvau nuvilta gimnazijoje besimokančio ar dirbančio asmens, nes visi čia susirinkome su tokiais pačiais tikslais – mokytis kartu įveikiant bet kokius iššūkius, augti ir tobulėti ne tik mokslo srityje, bet ir kaip asmenybėms.

Grytė Norkutė

Mokantis mokykloje bei meistriškai sukančiant tarp namų darbų ir kontrolinių, sunku suprasti, koks laimingas iš tikrųjų esi. Ilgus metus maniau, kad mokykla tai natūrali, kiekvienam vaikui skirta duotybė. Tik dabar, jau paliekant mokyklą, pradėdau suprasti, kaip stipriai man pasisekė.

Džiaugiuosi kiekvienu čia sutiktu žmogumi ir kad su kai kuriais iš jų keliai nesiskiria ir už mokyklos durų. Turbūt labiausiai pasiilgsiu visų mokytojų, kurie negailėdami savo jėgų ir laiko mus augino, stengėsi ir, svarbiausia, niekada nepasidavė, kad ir kokie nesukalbami kartais būdavome. Mokykla man davė draugus, nuostabius mokytojus bei gražias (o kartais ir nelabai) akimirkas, už kurias niekada negalėsiu užtektinai padėkoti.

Rugilė Žekaitė

Mes su mokykla augome kartu. Penktoje klasėje visas buvo nauja, daug kas neįrengta. Bet su kiekvienais metais salygos gerėjo ir dabar, mano nuomone, yra sukurta beveik tobula mokykla ir surinkta tvirta bendruomenė. Žinoma, dabar norėčiau būti penktokas ir ateiti į tokią modernią mokyklą su ganėtinai kukliais, bet įspūdingais pasiekimais.

Paulius Skamaročius, IV g. C

SU MUZIKA NUO PRADŽIOS IKI PABAIGOS

Muzika mus su lydėjo beveik nuo pirmųjų gimnazijos metų iki pat pabaigos. Septintoje klasėje pradėjome kurti savo grupę, vėliau jungėmės ir grojome su kitais gimnazijos mokiniais. Nuo pat pradžių siekėme tikslų ir turime dėkoti mokytojui Mantvydui Randžiui už palydėjimą ir pasitikėjimą. Vėliau mūsų muzikinė karjera įsibėgėjo, kai susijungėme su kita grupe – dabartiniais mūsų draugais Laura ir Bernardu. Ši draugystė mums dovanojo daug gerų prisiminimų bei kūrybos vaisių. Žvelgiant į gimnazijos metus, laikas, praleistas su grupe, iškyla ryškiausiai ir atneša geriausius nuotaikas – repeticijos, kelionės, pasirodymai įvairiuose renginiuose bei konkursuose ir tiesiog laikas, praleistas kartu. Muzika mums leido turėti ramią ir savitą



Šie prisiminimai bus ryškiausi ir artimiausi.

nišą gimnazijoje, kurioje galėjome bent trumpam atsitraukti nuo gyvenimiško šurmulio ir streso. Tai tapo saugi erdvė laisvai kūrybai ir asmenybei augti, ko mums kartais

trūko už jos ribų. Taigi, manau, kad prisiminus gimnaziją po 10–20 metų, šie prisiminimai bus ryškiausi ir artimiausi.

Agnietė ir Indrė, IV g. C

PRANCŪZŲ KALBA

Su prancūzų kalba susipažinau penktoje klasėje LSMU gimnazijoje, kai turėjome tik būrelį, tačiau galiu prisipažinti, jog tuomet ji manęs nesužavėjo. Prisimenu, jog penktos klasės pabaigoje rinkdamasi antrą užsienio kalbą buvau tvirtai nusprendusi mokytis rusų, vis dėlto tėvai nieko nesakė peršė mane į prancūzų grupę. Nesu visiškai tikra dėl to, kaip tada jaučiausi, bet dabar esu įsitikinusi, jog tai buvo vienas geriausių atsitiktinumų mano gyvenime. Galbūt nuskambės banaliai, tačiau ši kalba man suteikė galimybę ne tik pamatyti pasaulį, patirti daug įsimintinų akimirkų, kurios net ir dabar priverčia nusišypsoti, bet ir tam tikra prasme atrasti save. Su prancūzų kalba man siejasi tiek daug įvairių prisiminimų – prancūzų teatro būrelis, kelionės, renginiai, mainai su moksleiviais iš Prancūzijos... Su ja žingsnis po žingsnio keliau drauge. Su mokytojais bei mokyklos pastangomis sukurti frankofonišką atmosferą atsидūriau čia, kur esu dabar.

Lina Grybauskaitė



LSMU gimnazijos abiturientė Lina Grybauskaitė (IV g. A) dalyvavo Baltijos šalių prancūzų kalbos olimpiadoje (olimpiadoje dalyvavo penkios komandos, kurias sudarė po vieną mokinį iš kiekvienos Baltijos valstybės) ir kartu su komandos nariais iš Latvijos ir Estijos laimėjo 1-ąją vietą.

EIKITE PER GYVENIMĄ JĮ TYRINĖDAMI

Su Jumis susipažinau prieš penkerius metus atėjusi dirbti į LSMU gimnaziją. Artimiau kai kuriuos pažinti teko psichologijos pamokų metu. Prisimenu pirmąją mūsų psichologijos pamoką. Šiandien skaitant Jūsų išsakytus lūkesčius norisi tikėti, kad jie bent iš dalies išsipildė. Tikiuosi, kad paaugote ne tik fiziškai, bet ir emociškai bei per tuos dvejus draugystės metus tapote asmenybėmis. Tikiuosi, kad įgijote emocinių ir socialinių įgūdžių, kurių reikės ne ką mažiau gyvenime nei matematikos, fizikos ar chemijos, o gal net labiau. Pagalvojus apie jus užplūsta šilto jausmas ir mintis, kokie Jūs panašūs

ir skirtingi tuo pačiu metu. Kokie jūs jausmingi, kartais besirūpinantys kitais labiau nei savimi. Nepameskit savęs, nuolat užduokite sau klausimus „kas aš esu“ ir „kur aš einu“? Nes jeigu neturėsite gyvenime krypties, tada nesvarbu, kokį kelią pasirinksite. O kartais reikės gyvenime tiesiog išbūti ir išlaukti, kol stiprios emocijos ir situacijos praeis. Reikės išmokyti toleruoti neapibrėžtumą ir kitas nerimą keliančias situacijas. Gyvenimas yra visoks – tiesiog eikite per jį tyrinėdami, nes tūkstančio mylių kelias, sakydavo kinai, prasideda mažu žingsneliu...

Psichologė Juneta Zelmikienė



Šie septyneri metai tikrai buvo neeilinė galimybė augti kartu su nauja, nuolat tobulėjančia bendruomene. Manau, niekada nepamiršiu dienų, kai iš mokyklos išeidavom tik vakare, valandų valandas praleidę prie projektų, kurie būtų buvę neįmanomi be mokyklos mokytojų pagalbos. Todėl esu labai laimingas, kad būtent šioje gimnazijoje susibūrė toks motyvuojantis ir linksmas kolektyvas.

Martynas Taparauskas

DARBAS SU JAIS BUVO VIENAS MALONUMAS

Balys ir Jokūbas – daug potencialo turintys abiturientai. Darbas su jais buvo vienas malonumas, kadangi kaip mokiniai buvo neapsakomai žingeidūs ir motyvuoti, greitai suprasidavo informaciją ir atsakydavo į sudėtingus klausimus. Džiaugiuosi, kad jie pasirinko nemažą dalį savo

laiko paskirti biologijai, esu įsitikinęs, kad šios žinios padės jiems ateityje tapti puikiais savo srities specialistais. Galbūt netgi kur kas svarbesnis bus įgūdis savarankiškai mokytis, ieškoti informacijos ir nepasiduoti užklupus sunkumams.

Paulius Valiukevičius



Balys Žaliūnas visada norės žinoti...

ABITURIENTAI SIEKIA NE TIK MOKSLO, BET IR SPORTO AUKŠTUMŲ



Olegas Kojenets pirmosiomis dienomis gimnazijoje pastebėjome dėl išskirtinio jo ūgio. Pirmasis išpuolis, Olegui dalyvaujant Rugsėjo pirmosios šventėje, kad Olegas apsiriko, atsistojo ne prie savo klasės. Dabar jau 210 cm ūgio Olegas sporto aukštumų siekia JAV Ohajaus valstijos „Western Reserve“ akademijoje. Dar nepabaigęs mokyklos, Olegas pasirašė sutartį su Nebraskos universitetu. Atstovaudamas LSMU gimnazijos krepšinio komandai, kurioje buvo jauniausias žaidėjas, tapo Lietuvos mokyklų žaidynių nugalėtoju. Gimnazijos abiturientas, tapęs Lietuvos mokyklų žaidynių čempionu, Rokas Kabašinskas gebantis naudotis išskirtiniu krepšinio IQ aikštelėje, turintis kovotojo charakterį, tikrasis komandos vedlys, „siela“. Liepa Petrulaitytė nuo penktos klasės aktyviai dalyvavo gimnazijos sporto veikloje. Buvo gimnazijos „Drašūs, stiprūs, vikrūs“ komandos



narė, iškovojo Kauno mokyklų žaidynių čempionės titulą bei sėkmingai su komanda dalyvavusi Lietuvos mokyklų žaidynėse. Liepa su Vilte Balčiūnaite dalyvavo Kauno mokyklų žaidynių merginų komandinėje lengvosios atletikos rungčių varžybose ir tapo prizininkėmis. Liepa buvo universali sportininkė,

atstovavo gimnazijai Kauno mokyklų žaidynių teniso, smiginio komandinėse varžybose, tapo šių varžybų prizininke. Didžiausias Liepos pasiekimas – Lietuvos mokyklų žiemos žaidynių aukso medalis slidinėjimo snieglenoje rungtyje.

Fizinio ugdymo mokytojai
Rasa ir Juozas

ŠOKĖJAI

Mieli mano šokėjai, pirmą kartą Jus, kaip šokėjus, pažinau, kai buvote aštuntokai. Kai 8a klasei padėjau ruošti mokslo metų pabaigos šventei. Mokėmės ispanų šokį. Jau tada pastebėjau, kaip visi stengėtės, kad pasirodymas būtų puikus. Kokie buvote vieningi. Kai po truputį pradėjau kalbinti, kad ateitumėte į tautinių šokių kolektyvą, maloniai nustebeu, kad įkabinėti jūsų nereikėjo. Mielai visi sutikote... Todėl noriu padėkoti Jums visiems ir kiekvienam atskirai už tai, kad buvote šokių kolektyvo „Eglynėlis“ dalimi. Džiaugiuosi, kad padėjote puoselėti mūsų tautos



tradicijas. AČIŲ Jums už nuoširdų ir atsakingą darbą, kantrybę repetitijų metu (kurios kartais vykdavo ir savaitgaliais). Kaip gera buvo Jus stebėti Dainų šventės repetitijose, nes aikštėje padarydavote viską 100 proc. Didžiuojusi Jumis! Ech, kaip gaila, kad taip ir neįvyko Respubli-

nė moksleivių dainų ir šokių šventė Vilniuje... O mes taip jai ruošėmės... Ir nespėjome pakeliauti... Visada prisiminsiu Jūsų plačias šypsenas, šmaikščius posakius bei vaikinų išdaigas... Ačiū jums už draugystę!

Su meile, Vadovė Eglė



NESUŽEISKITE KITIEMS ŠIRDIES

Per biologijos pamokas išmokome, kad širdis labai svarbi žmogui, kad jis gyventų. Išleisdamos į gyvenimą linkime – nesužeiskite kitiems širdies. Ir prieš įsileisdami į širdį gerai pagalvokite, ar pajėgs vena grąžinti tai, ką išsinešė aorta.

Biologijos mokytojos Elena ir Rita



SKATINAME NELIKTI ABEJINGIEMS

Mūsų gimnazijos III-IV g. klasių merginų komanda: Rasa Jokimčiūtė, Gerda Marčiūtė ir Aušrinė Mikalauskatė 2019 m. spalio 25 dieną laimėjo I vietą Lietuvos mokyklų pirmosios medicinos pagalbos varžybose. Komanda daug jėgų, asmeninio laiko, net ir savaitgaliais, skyrė šioms varžyboms pasiruošti.

Merginoms teko varžytis su 21 komanda iš visos Lietuvos. Šių varžybų misija – atsakomybės ir pagarbos gyvybei ugdymas, skatinimas nelikti abejingiems įvykus nelaimei ir mokėti teisingai suteikti pirmąją pagalbą.

Sveikatos priežiūros specialistė
Jurgita Čepelionienė



Mieli abiturientai, mokslo ir žinių kelias ilgas, vingiuotas, netgi duobėtas. Per dvyliką mokyklinio gyvenimo metų buvo visko – smagių nutikimų, didesnių ar mažesnių pergalų bei karčių nusivylimų. Teko paklaidžioti ir anglų kalbos labirintuose bei susigyventi su ne visada patraukliomis, bet reikalingomis užduotimis. Jūs užaugote ir subrendote kaip asmenybės, suvokiančios, kad žodis „reikia“ yra svarbesnis už „noriu“. Tolimesniame kelyje greičiausiai bus visko, tačiau atminkite, jei gyvenime atsiras šimtas priežasčių verkti, parodykite gyvenimui, kad turite tūkstantį priežasčių šypsotis. (arba vietoj paskutinio sakinio Pasukę į dar nesumintą ateities kelią, „tuk tuk tuk“, pabelskite tris kartus į medį, kad tik jūsų kelionė būtų sėkminga ir kad nieko blogo jums nenutiktų.)

Anglų kalbos mokytoja Dovilė Spudienė

Dar nesuprantu, kad jūs išeinat, kad kai rugsėjį atversiu klasės duris, ten sėdės kiti ir dar ilgai mano akys ieškos pažįstamo veido tarp jų... O gal nenoriu suprasti? Gal ir toliau savanaudiškai noriu džiaugtis jūsų buvimu, skleidžiama šiluma, jaunatvišku juoku ar pasidalintu pokštu. Laimei, yra TEAMS! Lauksiu jūsų žinučių ir sėkmės.

Violeta Marčiukaitienė

Išeinat? Paliekate mokyklą, po kurios sparnu buvote taip ilgai... Išeinat... Paliekate savo nerūpestingą dieną, klajones po žinių pasaulį, skardų juoką, aidintį mokyklos koridoriais, nusivylimus ir tą beprotišką beprotišką mokyklinį gyvenimą. Bet tikiu, kad mintimis dar sugrįšite, nes čia gera...čia kitaip...čia praėjo gražiausi metai – Jūsų mokykliniai metai. Sėkmės Jums, mielieji, verčiant naują gyvenimo lapą!

Mokytoja Jolanta

SVARBU NUPLAUKTI Į SVAJONIŲ KRANTĄ



„... vaikai užaugo, pasakas visų išklausę kantriai, jiems patiems palieka... Ir reikliai žvelgia į šiurkščias rankas, kad jos pavargę nelabai supranta... Argi svarbu jaunystei, kaip ir kas ją neš, svarbu nuplaukti į svajonių krantą...“

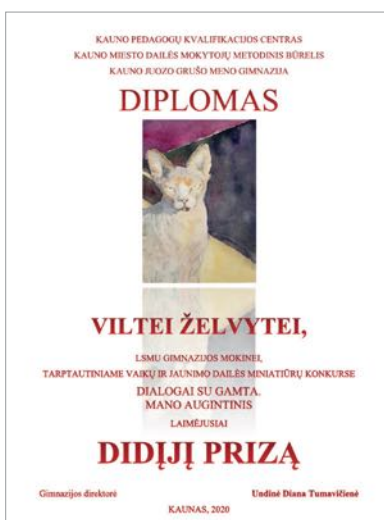
Lietuvių kalbos mokytojai Paulius, Rasa, Danguolė

DŽIAUGIAMĖS JAUNŲJŲ DAILININKIŲ PASIEKIMAIS

Džiaugiamės Europos Parlamento nario Broniaus Ropės organizuoto respublikinio vaikų ir jaunimo konkurso „Kas man yra ekologija“ rezultatais. III vietos laimėtojos: Indrė Armanavičiūtė (IV g. C kl.) kūrybinis darbas „Ekologija – gamtos saugotoja“, Vesta Stanionytė (IV g. A kl.) kūrybinis darbas „Mes tik maža žemės dalis“. Jaunosios menininkės savo kūriniuose didelį dėmesį skyrė ekologijai, ekologiškai gamybai aplinkai saugoti, aplinkos taršai mažinti. Skubame pasidžiaugti Kauno miesto mokinių kūrybinio konkurso „Olimpinis tiltas tarp Lietuvos ir Japonijos“, skirto 2021 m. Tokijo olimpinėms

žaidynėms, laureate Indrė Armanavičiūtė IV g. A kl. Jaunoji menininkė apdovanota atminimo dovanėlėmis ir Mero padėkos raštais. Kompetentinga kūrybinių darbų konkurso komisija atrinko 30 laureatų darbų iš 300 dalyvių, kurie bus eksponuojami Hiratsukos mieste Japonijoje. Sveikiname tarptautinio vaikų ir jaunimo dailės miniatiūrų konkurso „Dialogai su gamta. Mano augintinis“ nugalėtojas! Didįjį konkurso prizą laimėjo IV g. B klasės mokinė Viltė Želvytė. Už meninį temos įprasminimą apdovanota IV g. A klasės mokinė Guostė Marija Petniūnaitė.

Dailės mokytoja Jolita Grabliauskaitė



Indrė Armanavičiūtė



Vesta Stanionytė „Mes tik maža žemės dalis“

Mokyti LSMUG pradėjau 2013 metais. Tada ji buvo dar ne LSMU gimnazija, o LSMU mokykla. Aš vis dar prisimenu pačią pirmą dieną mokykloje, prieš aštuonerius metus, kai visi su nekantrumu ir šypsenomis veiduose susipažinome su būsimais mokytojais ir bendraklasiais. Tuomet atrodė, jog prieš akis dar tiek daug visko laukia, o štai dabar skaičiuojame jau paskutines savo akimirkas būdami LSMUG moksleiviais. Šie metai buvo kupini ieškojimų ir atradimų, būdami šios gimnazijos dalimi mes galėjome augti, tobulėti ir kasmet vis kitaip pažinti save. Ši bendruomenė mus užaugino kaip asmenybes ir aš labai džiaugiuosi, kad galėjau būti jos dalimi!

Lina Grybauskaitė



7 – TAI MAGIŠKAS SKAIČIUS

Šiais mokslo metais chemiją A lygiu baigia tik 7 mokiniai, bet patys geriausi. Tai – Jokūbas, kuris chemijos paslaptis vis dar bando perprasti savarankiškai, tai – Elžbieta, padariusi didžiausią pažangą chemijoje per trejus pastaruosius metus, tai – Patricija, kuriai niekada nestigo užsispyrimo ir noro suprasti šį dalyką, tai – Patrikas, kuris abejojo, ar pasirinkti ir vis tik pasirinko, tai – Urtė, vienintelė iš trijų sesių atradusi muziką chemijoje, tai – Ignas, kuris vienintelis iš visų mokinių sveikinasis kreipdamasis „tamsta mokytojai“ ir vienintelis, kuriam pavyko pavežti chemijos mokytoją savo automobiliu, ir tai – Balys, chemija susidomėjęs vos prieš dvejus metus, o šiais metais išsikovojo teisę dalyvauti respublikinėje chemijos olimpiadoje, kurioje visai nedaug trūko iki apdovanojimo (pateko į geriausiai mokančių chemiją Lietuvos abiturientų penkioliktuką).

Jūs visi esate šaunūs mokiniai, niekada nebuvote liūdni, nesiskundėte, kad sunku, nors kontrolinio darbo atsakymams parašyti prireikdavo ir 6 lapų, o kartais magiškai sugebėdavot surinkti 11 taškų už 10 taškų užduotį. Ir šis laikas taip pat buvo magiškas: labai jau greitai jis prabėgo.



Ir Jūsų abiturientų laida – taip pat magiška – pirmieji gimnazijos penktokai, kurie tapote abiturientais. Visiems jums linkiu būti optimistais, drąsiai pasitikti savo gyvenimo iššūkius. Būkite tokie kaip viena iš anglies alotropinių atmainų: skaidrūs, tvirti ir spindintys.

Chemijos mokytojas Valdas

Mieli abiturientai, malonu buvo aštuonerius metus Jus ne tik mokyti istorijos, bet ir bendrauti, bendradarbiauti, taip pat ir iš Jūsų daug ko išmokyti. Prisiminsiu kartu sugalvotus ir įgyvendintus projektus, integruotas pamokas netradicinėse erdvėse, pilietiškumo keliones per Lietuvą. Siekdami savo gyvenimo tikslo – būkite ambicingi, iniciatyvūs, kūrybiški, o svarbiausia – ŽMONIŠKI.

Prieš žolę nesiklaupkit – ji pajus pranašumą.
Pakelkit prie lūpų grumstą,
už kurio užkliuot, – daugiau nesuklupsit.
Kai pažemins Jus
medžių dailių akivaizdoje,
Neverkit –
Perlaužkit akmenį kaip obuolį ir kelkitės.
Ažuolai nesijuoks – stebėsis.
Savo siekiais ir darbais įsitvirtinkite ažuolais.
Nebijokit prisiglausti prie akmens – akmuo turi ilgą istorinę atmintį.



Istorijos mokytoja Daiva Žemaitienė

Šioje gimnazijoje sukurta atmosfera man leidžia jaustis ne tik saugiai, jaustis ne tik laukiamai ir norimai – man svarbiausia, jog aš čia jaučiuosi suprasta ir svarbi. Niekada nebuvo matoma kaip tik dar vienas skaičius masėje kitų mokinių – ne tik mano draugai, bet ir mano mokytojai, ir administracija mane pažįsta ir vertina kaip individą. Mokytojai žino mano gabumus ir žino, kiek aš galiu, jie motyvuoja mane ir kitus tiek, kad gebėtume realizuoti save išnaudodami visas tam suteiktas priemones. Manau, tai ir yra svarbiausia kiekvieno iš mūsų asmeninio augimo dalis. Per aštuonerius metus mokykloje sukurti ryšiai tarp mokinių ir mokytojų yra tikrai labai stiprūs, kartais, atrodo, net baisu, kaip jie gerai tave pažįsta, bet būtent per tą pažinimą jie yra vieni iš tų, kurie labiausiai prisideda prie mūsų brendimo ir tapimo suaugusiais bei dorais žmonėmis.

Martyna Valančiūtė





WABI-SABI
tobulumas netobulume

Ketvirtus metus iš eilės LSMU gimnazijos abiturientės Indrė Armanavičiūtė, Agnietė Čisler, Martyna Bojarskaitė, Faustina Sušinskaitė prisijungė prie Lietuvos vaikų ir jaunimo centro kartu su Japonijos ambasada Lietuvoje organizuotame Japonijos kultūros projekto „WABI-SABI: tobulumas netobulume“. Šiame projekte gimnazistės susipažino su Japonijos kultūra, švietimo sistema, menu. Dalyvavo kūrybinėse dirbtuvėse, kūrė kūrybinius darbus, kuriuose jaunosios menininkės siekė atskleisti netobulų dalykų tobulumą, pasitelkdamos įvairias Japonijos meno išraiškos formas. Džiaugiamės puikiais kūrybiniais darbais.

Dailės mokytoja
Jolita Grabliauskaitė

WABI-SABI: TOBULUMAS NETOBULUME



Martyna Bojarskaitė



Agnietė Čisler



Faustina Sušinskaitė



Indrė Armanavičiūtė

TARIU NUOŠIRDŽIAI AČIŲ



Mokslo metai jau finišo tiesiojoje, darosi smagu, o kartu ir labai liūdna. Smagu, kad greit vasara, kad turėsime laisvesnio laiko apmąstymams, poilsiui, kelionėms ir smagiai pasiruošti naujiems mokslo metams. O liūdna tai, kad laikas išsiskirti su savo nuostabiais dainininkais, su kuriais galima sakyti ir pradėjau savo muzikos kelią LSMU gimnazijoje. Mano mieli 12-okai. Kiek daug prisiminimų išliks mano atmintyje apie jus, apie mūsų buvimą kartu konkursuose, renginiuose, projektuose, kelionėse. Kai gimnaziją palieka abi-

turientai, vis pagalvoji, o kas dabar, ar bus kam pakeisti mūsų mylimus ir gabius dvyliktokus? Kas pakeis Gintarės, Elzės, Marijos balsą, ar turėsime dainuojančių vyrų? O kas pakeis nuostabią leivą Raubytę, mūsų ypatingą kūrėją? Ar pavyks suburti tokį šaunų ansamblį kaip „Ave musica“, nuo kurio viskas ir prasidėjo šioje gimnazijoje? Ar prisimenate, kaip galvojome, kokį pavadinimą išsirinksim, kiek juoko, kiek ginčų kilo? Atrodo, kad vakar tai buvo... Bet laikas taip pralėkė, kaip viena diena ir mums laikas išsiskirti. Žmonės sako, kad

nepakeičiamų nėra, bet patikėkite manimi, šios laidos man niekas nepakeis, nes jūs buvote ypatingi, muzikalūs, įdomūs, kūrybingi, linksmi, nuotaikingi ir laimingi. Nepatikėsit, kokie jūs svarbūs buvote, kiek daug davėte šiai gimnazijai, garsinote ją, populiariau jos vardą. Jūsų dėka dabar man skambina konkursų organizatoriai ir sako: ar galite dalyvauti konkurse su savo ansambliu, tercetu ir solistėmis, nes jūs labai papuošite mūsų konkursą. Kiti pamatę mus konkurse, sako: o ir vėl be konkurencijos vieta LSMU gimnazijai.

Galiu tik nuoširdžiai padėkoti šiems nuostabiems žmogiukams, kurie dainavo, nepabėgo dėl sunkaus darbo, kūrė, mylėjo muziką ir skleidė jos grožį tolyn. Mano ir gimnazijos prisiminimuose išliksite pačiais nuostabiais dainininkais. Visada džiaugsiuosi prisiminusi savo solistus Gintarę, Elzę, Mariją, Kristupą, mūsų nuostabią kūrėją, jau pripažintą kompozitorę leivą Raubytę, nuostabią ansamblį, kurio man labai truks. Galėčiau vardinti ir vardinti dar daug puikių pasirodymų, bet

drįsiu pasakyti vieną, kad LSMU gimnazijoje turime labai daug talentingų vaikų ir jie užaugę išeina skleisti gėrį kitur. Kartais pagalvoju, kad kuriantys, dainuojantys, grojantys vaikai spėja visur, jie puikiai komunikuoja, jie tampa nuostabiais žmonėmis ir gyvenime jiems tikrai seksis, nes jie labai aktyvūs, kūrybingi ir nieko nebijantys. Muzika gyvenime tik padeda ir tikrai netrukdo. Tikiu, dar mes apie jus išgirsime. Muzikuokite, vaikai, jums tai padės gyvenime. LABAI JUMS AČIŲ.

Muzikos mokytoja Giedrė Druskienė



2013 metų vasara, mes su mama tariamės, į kokią mokyklą aš eisiu. Turime vieną garantuotą variantą, tačiau mama sužino apie stojimą į naują mokyklą, kurios pavadinimo aš niekaip negaliu prisiminti. Mano tikslas – patikrinti savo žinias, jokios intencijos įstoti, bet rezultatai buvo geresni nei aš tikėjausi, patekau į LSMU gimnaziją. Einant metams vis labiau ir labiau džiaugiausi, kad dėl mamos pasiūlymo aš šioje mokykloje. Čia susiradau savo artimiausius draugus, susipažinau ir dirbau su nuostabiais mokytojais, turėjau galimybę būti dalis mokinių tarybos ir galėjau matyti, kaip LSMU gimnazija augo bei keitėsi su manimi. Be galo džiaugiuosi, kad turėjau galimybę eiti į šią mokyklą, kurios be galo pasiilgsiu. Ačiū!

Aurimas Končius



ESAT KIEČIAUSIAS SRAUTAS, KADA NORS VAIKŠTINĖJĘS GIMNAZIJOS KORIDORIAIS

G alit būti visiškai ramūs – nepradėsime dabar čia Jūsų lyginti su Džonatanais Livingstonais žuvėdrom, virkauti, kad „ak, Jūs jau keliate savo sparnus...“ ir bandyti išspausti iš Jūsų akių vieną kitą ašarą. Ne. Nesitikiškite.

Tik paskutinį iškilmingą kartą norėjom pasakyti, kad velniškai Jūsų pasiilgsim. Mums, vienuoliktokams, buvot kaip dar vaikystėje skaitytas Karlsonas, kuris gyveno ant stogo (labiau Zavecko ir chemiko kabinetuose arba parimę ant dulkėtų lietuvių kalbos knygų rietuvių pas Danguolę ir Paulių, bet bala nematė), – šiek tiek trenktas, jau vidutinio amžiaus krizės džiaugsmus patyręs, bet labai šiltas ir geras autoritetas. Jūs kartu mokėjot kiekvieną dalyką, prie kurio prisiliesdavot, paversti kažkuo stebuklingu. Viską, ką mums suteiktė, – devintokų krikštynas, MT žinias, ilgas eiles valgykloj, kai teko kartu su Jumis dalintis tais dvylika kvadratinį metrų laukiant šiek tiek padžiūvusios lazanijos, – nešiosim širdutę iki grabo lentos.

Kad jau viso Jūsų srauto nebegalima laikyti už ilgus Aurimo Končiaus šėveliuos, tai tenka Jus paleist eit savais keliais. Nuoširdžiausiai ir iškilmingiausiai tikimės, kad kiekvienas sugebės rasti ir suprasti tai, ką iš tiesų norite veikti gyvenime, greičiau nei Lietuvos kunigas Nr. 1 Liudas Vasaris. O jei ir prisiblaškysit



Smagu buvo šokti kartu „Eglynėlyje“

po sviatą tuos kelerius metelius po mokyklos baigimo, tai bent jau bus ką vaikams ir anūkams papasakot. Nesistengiam čia per daug filosofuoti cituodami visokius kafkas ar kamiū ar apsimesti, kad suprantam, kaip Jūs dabar jaučiatės, nes mums iki šitos priverstinės katapultos į suaugusiųjų pasaulį dar liko šiek tiek laiko. Tačiau numanom, kad baigdami mokyklą ne vien džiaugiatės. Gal kas nors net ašarėlę varvina, kad nebeteks paprastom dienom su valytoja Virginija žodeliu valgykloj persimesti arba dar kartą išgirst griaudinčio Valdelio balso, aiškinančio anglies orbitalių hibridizaciją organinėje chemijoje – jau grįžo skausmingi prisiminimai? O gal ir šiaip bijot to naujo plataus pasaulio, apie kurio malonumus Jums taip dažnai mėgdavo

priminti tėvai ir, pripažinkim, visi suaugę, kurie tik turėdavo progą: „Na, jau tie mokesčiai už šylydymą – tai Jėzus Maaarija...“ Gal bijot. Gal abejojat. Gal jau dabar svarstot, kiek ilgai legaliai galima gyvent pas tėvus. Gal vėl jaučiatės kaip pirmokai, einantys į baisų, didelį ir platų pasaulį, kuris dabar, kaip žinia, nebeapsiribos vien mokyklos koridoriais, ekspresu ir močiutės kepyklėle. Net jei vėl esat pasimetę ir gal kiek išsigandę, tik nenorit to pripažinti... viskas su tuo yra gerai. Kiekvienas anksčiau ar vėliau rasi savo vietą tam e„naujame pasaulyje“ (čia ne apie Kristupo Kolumbo ir Amerigo Vespučio, jei ką). Žinot, jei ko literatūra per tuos vienuolika skausmo, nevilties ir kančių metų ir išmokė, tai nebent supra-



Ačiū už krikštynas.

timo, kad niekas lig šiol nežino, koks yra žmogus – dičkis, stipruolis kūrėjas, kuriam lenkiasi jo paties kūrybinės galios, gamta, nanana ir panašiai (vienu žodžiu – didis arba „viso pasaulio matas“ mandrai sakant. Nesigilinkit, ir mes nesu-pratom.) ar kaip visų mylimo, po lietuvių egzamino PTSD TIKRAI nesukelsiančio Sarbievijaus Telefas Likas-mažas, gyvenimo vėtomas ir visaip mėtomas, kurį pasaulis gali sutrinti kvėptelėjimu. Kodėl apie tai rašom? Nes nepaisant visų pesimistinių požiūrių į žmogų Jūs mums- vieni didingiausių, „didžiausių“ žmonių, kokius kada teko sutikti. Jau dabar visa mokykla skendi jūsų šešėlyje. Gal greitai skendės ir visas pasaulis. Esat kiečiausias srautas, kada nors vaikštinėjęs šiais koridoriais. Didžiuo-

jamės Jumis, tuo, ką pasiekėt ir kuo tapot. Ne kaip „mokymo įstaiga“ – kaip žmonės, kurie matė Jus augant ir Jumis žavėjosi (ir vis dar žavisi). Ir net tiems, kurie Jūsų nepažinojo, Jūsų labai trūks. Šituo galit neabejot. Tad aplankykit, kai galėsit. Kai pasiilgsit žemaičių blynų, valgykloj iškeptų, kai užsinorės vėl prasieit koridoriais ir patikrint, ar jie Jums tokie pat dideli, kaip ir pačią pirmą dieną (spoiler alert: ne). Kai užsinorės pamatyti, kaip Zaveckas putoja ant mokinių, kurie nemoka pasidrožti pieštukų. Sugrįžkit aplankyti. Nes be jūsų LSMU gimnazija nebūtų LSMU gimnazija ir kiekvienas iš mūsų nebūtų toks, koks yra dabar. Ir tai faktas. Ačiū Jums visiems. Nuoširdžiai. Už viską.



Vienuoliktokai per Paskutinį skambutį pasveikino abiturientus daina „Reikia draugą turėti“



Laba diena, kaip vienas iš pirmosios laidos mokinių galiu teigti, kad esu dėkingas už žinias, suteiktas man. Smagu prisiminti detales, kaip mūsų gimnazija keitėsi – augo. Džiugu matyti, kad kartu su mumis augo ir mokykla. Linkiu gimnazijai ir toliau augti, tobulėti.

Simonas Urniežius

Man mokyklos įsimintiniausios akimirkos asocijuojasi su mokyklos koridoriais, šventiniais renginiais ir išvykomis užsienį. Viena jų – rusų mokytojos organizuojama mainų programa Turkijoje, kai teko gyventi turkų šeimose ir komunikuoti įvairiais būdais – nuo rankų gestų ir mostų iki vertėjo programėlių naudojimo, o vėliau susirinkus su bendraklasiais pasijuokti iš juokingų nutikimų kiekvieno šeimoje. Tai tik vienas iš daugelio šiltų mokyklos prisiminimų.

Kristupas Morkūnas



8 metai, praleisti šioje mokykloje, buvo smagūs, vietomis sunkūs, bet įdomūs. Čia aš augau, brendau, mokiausi apie praeitį, dabartį ir ateitį. Čia aš sutikau savo draugus, su kuriais praleidau geriausias savo gyvenimo akimirkas. Gaila, kad šis gyvenimo etapas eina į pabaigą, bet įgyti atsiminimai liks širdyje visur ir visada.

Martynas Banevičius

2013 metais atėjusi į savo pirmą rugsėjo pirmąją nebūčiau patikėjusi, kad lyg su akies mirksniu viskas baigsis. Ši mokykla man suteikė daug daugiau, nei būčiau galėjusi įsivaizduoti. Čia turėjau galimybę ieškoti, atrasti ir būti savimi, sutikau ir susipažinau su daugybe žmonių, turėjau galimybę tobulėti bei patirti naujų patirčių. LSMU man leido būti tuo, kuo noriu. Dabar skaičiuodama savo paskutines dienas čia, noriu padėkoti šiai gimnazijai ir jos bendruomenei už visus šiuos metus ir už sunkų darbą. Ačiū.

Vesta Stanionytė

MŪSŲ MINTYS



I LSMU gimnaziją visi susirinkome iš skirtingų pasaulių, nedrąsiai pradedantys pokalbį su šalia sėdinčiu klasės draugu ar atsargiai klausiantys mokytojo, kaip parašyti tą nelemtą rašinėlių. Po tiek metų augimo šiame bendrame pasaulyje tas pokalbis pradėjo nebe taip ir sunkiai vystytis ne tik su bendraklasiais, bet ir su kitų klasių mokiniais, galiausiai perėjo į juoko pilnus pašnekesius, susitikimus išoriniame pasaulyje, bendrų prisiminimų kūrimus. Manau, jog erdvė, kurią sukūrėme tiek su mokiniais, tiek su mokytojais, yra jauki, priimanti kiekvieną, kad ir kokie skirtingi bebūtume, saugi. Čia aš visada norėsiu sugrįžti.

Viltė Balčiūnaitė

Mokykla man niekada nebuvo tik apie pažymius ar rezultatus. Tai nebuvo vien tik asamblėjos, uniformos ar kelių dienų sėdėjimai prieš kontrolinį palinkus virš sąsiuvinį. Man tai bendruomenė. Nuo sėdėjimo penktoje klasėje pas pavaduotoją Jolitą kabinete, kai man skaudėjo stipriai pilvą, o ji man neprašyta darė arbatos, iki direktoriaus skambučiu telefonu, kai šis norėjo pasveikinti mane asmeniškai su laimėtu konkursu. Prisimenu visus mokytojaus Jaruševičiaus patapšnojimų per petį, kai pamatydavau nelauktus chemijos kontrolinio rezultatus, prisimenu visus mokytojo Kavaliausko pasakojimus apie jo šeimą, man jie visada patikdavo, nes pasakodamas apie ją, jis mus pačius, jo mokinius, tarsi taip pat į tą šeimą priimdavo. Prisimenu, kaip mokytojas Zaveckas mėgdavo su mokiniais padiskutuoti apie įvykusias Žalgirio varžybas ir kaip mes pas kuratorės Milčę ir Švedienę aptardavom visus „pletkus“ palėpėje. Man visada labai patiko, kai išgirdavau, jog daugelis mokytojų, net ir tų, kurie man per šiuos metus mokykloje nedėstė, koridoriuose sutikus kreipdavosi „Simute“. Tai priminė namus. Prisimenu dar ir tuos mokytojus, kurių galbūt nepažino arba neprišimena šiandieniniai penktokai ar šeštokai – kaip mes, jų amžiaus būdami, sėdėdavom išsižioję mokytojo Šabanovo kabinete, kai jis mums pasakodavo apie Černobylio sprogimą ir sugėbėdavo atremti visus „galiorkos“ juokelius. Prisimenu visas naktis mokykloje – koks šis pastatas buvo paslaptingas tada man trylikametei. Kai gali atsiskirti su keliais draugais nuo visos programos ir klaidžioti po tuos koridorius ir kabinetus, kuriuose dienomis sėdi prie stalų ir rašai, kalbi ir diskutuoti. Prisimenu išgyventą sudėtingą perėjimą iš vaiko į paauglę ir kokią palaikymą tada gavau iš šitos bendruomenės. Kiek mokytojų tuo metu buvo man neabejingi – galėdavau su jais pasikalbėti, jie mane paguosdavo, parodydavo man, kas aš iš tikrųjų esu tokiu sudėtingu jaunam žmogui gyvenimo etapu. Šita mokykla man yra daugiau negu mokykla – ji jau esu aš. Kažin ar šiandien būčiau per pusę toks žmogus, koks esu, jei nebūčiau klaidžiojus po šiuos koridorius, skaičius ant palangių knygas, suradusi šiose klasėse, matyt, savo viso gyvenimo draugus, susipažinusi su neįtikėtino gerumo ir gabumų mokytojais ir administracija. Man mokyklos baigimą žymės ne tik baigimo atestatas, bet ir sapnai, kuriuose dar turbūt ilgai klaidžiosiu šiame pastate, atsitiktiniai susitikimai su mokytojais ar buvusiais klasės draugais Laisvės alėjoje, nuotraukos, padarytos su mokyklos draugais, kurios kabo dabar ant mano kambario sienų. Dar turbūt po daugelio metų pasakosiu apie tai savo pačios vaikams, stengsiuosi jiems perteikti tas vertybes, kurių išmokau šioje mokykloje – kaip svarbu yra mokytis dėl pačios savės, savo pačios svajonių ir ateities, kaip svarbu yra bendruomenė, kaip svarbu yra draugai, ir kad šeima nebūtinai turi apsiriboti tik mama, tėčiu, broliais ir seserimis – ji gali plėstis iki tiek, kiek pats sau leis. Visada būsiu dėkinga už šias patirtis, už tai, kad man buvo leista būti savimi, kad mano nuomonė buvo čia svarbi, kad mano potencialas buvo išpildytas. Kad dabar, nors ir yra baisu išeiti į pasaulį, bet turiu stiprų pagrindą, žinau, kas esu, ir visada žinau, kad galiu čia grįžti, kad manęs lauks ir sutikę priims kaip savą.

Sima Bartninkaitė



Ši mokykla padėjo man geriau pažinti save, išaugino kaip asmenybę, davė ne tik paprastas pamokas, bet kartais net ir labai gyvenimiškas, leido išsikelti tinkamus prioritetus bei suteikė draugus visam likusiam gyvenimui. Tik čia supratau, jog mokytojas gali būti lygiai toks pat draugas bei neretai turi netgi geresnį humoro jausmą už manąjį. Džiaugiuosi savo pasirinkimu baigti būtent šią mokyklą.

Marija Židonytė



Esu dėkingas LSMU gimnazijai, nes joje užaugau, tapau toks, koks dabar ir esu, – laimingas dvyliktokas. Tą mano dabartinę laimę būtent ir apibrėžia per visus tuos greitai prabėgusius metus įgytos žinios, mylimi draugai, klasiokai bei mokytojai, įvairūs renginiai... Visus tuos prisiminimus, sukurtus būnant moksleiviu, nešiuos su savimi dar visą likusį gyvenimą.

Patrikas Dabašinskas



Ši gimnazija man suteikė galimybę plėsti žinias net ir už mokomųjų dalykų ribos. Teko tobulinti inžinerinius bei muzikinius įgūdžius tiek rūsyje, tiek koncertų salėje. Šios patirtys ne tik gelbėjo stojant į norimą universitetą, bet ir padėjo pagrindus ateities karjerai.

Titas Markauskas

Vieną naktį mokykloje su LSMU gimnazijos žinių vedėju Vilium Žekoniū „užsirovėm“ ant policininkų. Dėl namų darbų neatlikimo ir pamokų nelankymo mums buvo iškvieštas policijos ekipažas. Nedavė mums nė vieno žodžio pasisakyti, uždėjo antrankius, juos skaudžiai užveržė ir kaip šunis įmetė į savo mašiną. Ką galiu pasakyti, tai atlikite savo darbus, nes dėl savo klaidų daug metų turėsiu eiti pas savo psichologą, kad užmirščiau šią naktį.

Justas Zabulis



Labai keista galvoti apie save kaip apie dvyliktokę. Kai anksčiau klasėse vis norėjau užaugti, tai dabar dar noriu pabūti vaiku. Kaip ir daugumai, metai mokykloje buvo įvairūs. Kartais norėjosi visus iškeikti, o kartais ilgėjaisi mokyklinės kasdienybės joje gyvendamas. Nežinau kitos vietos, kurioje taip puoselėjami mokinių, mokytojų ir net administracijos tarpusavio santykiai. Galiu tvirtai pasakyti, jog LSMU mane padarė tokią, kokia esu, o kartais prie mano auklėjimo prisidėjo dar labiau nei tėvai. Nors dažnai asocijuojame LSMU gimnaziją kaip vietą, kurioje daug mokaisi, galbūt reikėtų ją pristatyti kaip vietą, kurioje be pastangų jautiesi savas.

Patricija Daugėlaitė



Prisimenu, kai su naiviu begaliniu noru, gėlėmis beveik didesnėmis už pačią save bei silpnu, tačiau pateisinamu jauduliuku 2013 metais atėjau į Rugsėjo pirmosios šventę. Rodės, dar tiek daug visko turėsime išmokyti, sužinoti, patirti. Tačiau dabar, kai privalomos formulės, rašinių struktūros bei istorinės datos jau išaiškintos, o laiko iki egzaminų lieka vis mažiau, pradedu suvokti, kaip tie metai vis dėlto greitai prabėgo. Nors dabar vienintelis noras yra visas knygas bei sąsiuvinius mesti į šalį, žinau, jog gavus diplomą mokykla nebeatrodys tokia baisi ir sudėtinga. O atmintį išliks tik tie geriausi prisiminimai, lydintys visą gyvenimą.

Elzė Raubytė, IV g. A

LSMU gimnazija. Visai kaip yra čia buvę, įvykę, nutikę, tiksliau tariant – nelengva mokytis. Visgi kuo labiau augame, tuo daugiau maištaujame, tačiau, kad ir kaip būtų, metai, praleisti mokykloje, kelia šypseną. Galiu drąsiai sakyti, jie būtų blankūs, jei nebūtų reiklų, bet supratingų ir nuoširdžių mokytojų, ir, be abejo, čia pat, koja kojon žygiuojančių artimų, nuostabių nuostabiausių draugų – savotiškų „ramsčių“, patarėjų, bendraautorių, psichologų ir gelbėtojų. Šios mokyklos bendruomenė – ir mažojo penktoko didžiausias pasaulėlis, ir jį paliekančio abituriento mylima šeima. Amžina šeima.

Ieva Raubytė, IV g. A

Nors visai nemažai laiko praėjo nuo pirmojo rugsėjo LSMU gimnazijoje, užsimerkusi vis dar matau tokius pat kaip aš pasimečiusius, į kardelius įsitvėrusius būsimus draugus, mus tvarkingai surikiuotai besistengiančius mokytojus ir, žinoma, tuo metu tokią didelę atrodžiusią, mokyklą. Su laiku ir gimnazija nebeatrodė tokia didelė, o bėgiojimo koridoriais tradiciją perdavėme jaunesniems, nebent vėluojant tekdavo prisijungti prie kažki kur lekiančio penktokų būrio. Tarp šių sienų gavome ir pirmuosius dešimtukus (o vėliau ir ketvertus), pirmąkart supratome, kokie brangūs mums draugai, apkabinantys po sunkios dienos, čia vaikišką nerūpestingumą pakeitę artėjančių egzaminų nerimas. Gimnazijai esu dėkinga ne tik už bemiegės naktis, bet ir už suteiktą bendrystės jausmą, galimybę augti ir tobulėti bei šypseną keliančius prisiminimus. Na, o mokytojams nuoširdžiai ačiū už kantrybę, supratingumą, išmokytas teoremas ir rašybos taisykles, pasiilgsime...

Urtė Raubytė, IV g. A



Buvau naujokas 6-oje klasėje. Ta rugsėjo 1-oji įsiminė labiausiai iš visų, nes pamenu, kad labai bijojau. Aplink mane visi šnekasi, juokiasi, o aš stoviu užčiaupęs burną, kadangi baisu buvo net įsiterpti. Pamenu, kai visos klasės po ceremonijos ėjo į savo kabinetus, pasimečiau. Aplink nebuvo nei auklėtojo, nei tėvų, nei bendraklasių. Visas apsiašarojęs basčiausi po visą mokyklą, kol manęs neužtiko apsauginė. „Sėskis, imk servetką nusišluostysi ašaras, tikri vyrai neverkia“, – tokie buvo jos žodžiai man. Apsiraminau. Iš kažkur išdygo visi bendraklasiai, tėvai, auklėtojas. Vėliau šie mokslo metai tapo geriausi iš visų, praleistų mokykloje.

Vincetas Kuodis IV g. B (blondinas centre)



PASKUTINIS SKAMBUTIS



SVEIKINA PENKTOKAI

IR VISADA ŠVIESOS LINK



Diškiai, verčiame dar visiškai baltą, naują lapą. Jame bus daug klaidų, nusivylimų, tačiau niekada nenuleiskite rankų, nes jūsų pasiekimai galiausiai nusvers visas nesėkmes. LSMU gimnazijoje įveikėte daug įvairių iššūkių, linkime, kad šis būsimas laikotarpis Jums būtų tik dar vienas jų. Tad skriekite šiuo gyvenimo tarpsniu lyg paukščiai – laisvi, užtikrinti dėl savo sprendimų ir neabejojantys dėl pasirinktos krypties. Kad ir koks būtų Jūsų tolimesnis pasirinkimas, tegul jis būna jaudinantis, tarsi drugelių plazdenimas pilve... Ir visada šviesos link... Nerealių Jums atradimų! Nepamirškite – esate nerealiūs!

Pentokai



Niekada negalvojau, kad ir man taip bus. Ne vieną kartą girdėjau, kai vyresnieji sakė, jog iš mokyklos laikų prisimena tik išvykas, keliones, draugus. Visad pagalvodavau, jog kaip įmanoma pamiršti sunkų darbą, bemiegės naktis ir stresą prieš kontrolinius darbus. Vis dėlto nemanau, kad šie prisiminimai bus užmiršti, jie tik nublanks prieš visas geras emocijas. Visos kelionės, išvykos, vaidinimai, festivaliai – tik maža dalis to, ką patyrėme mokykloje. Bet tai kur kas smagiai atsiminti ir pasakoti kitiems, nei tai, kad stengeisi iš paskutiniųjų, mokeisi dieną naktį ir nieko kito nematei kaip tik knygas.

Elžbieta Skirbutytė

